

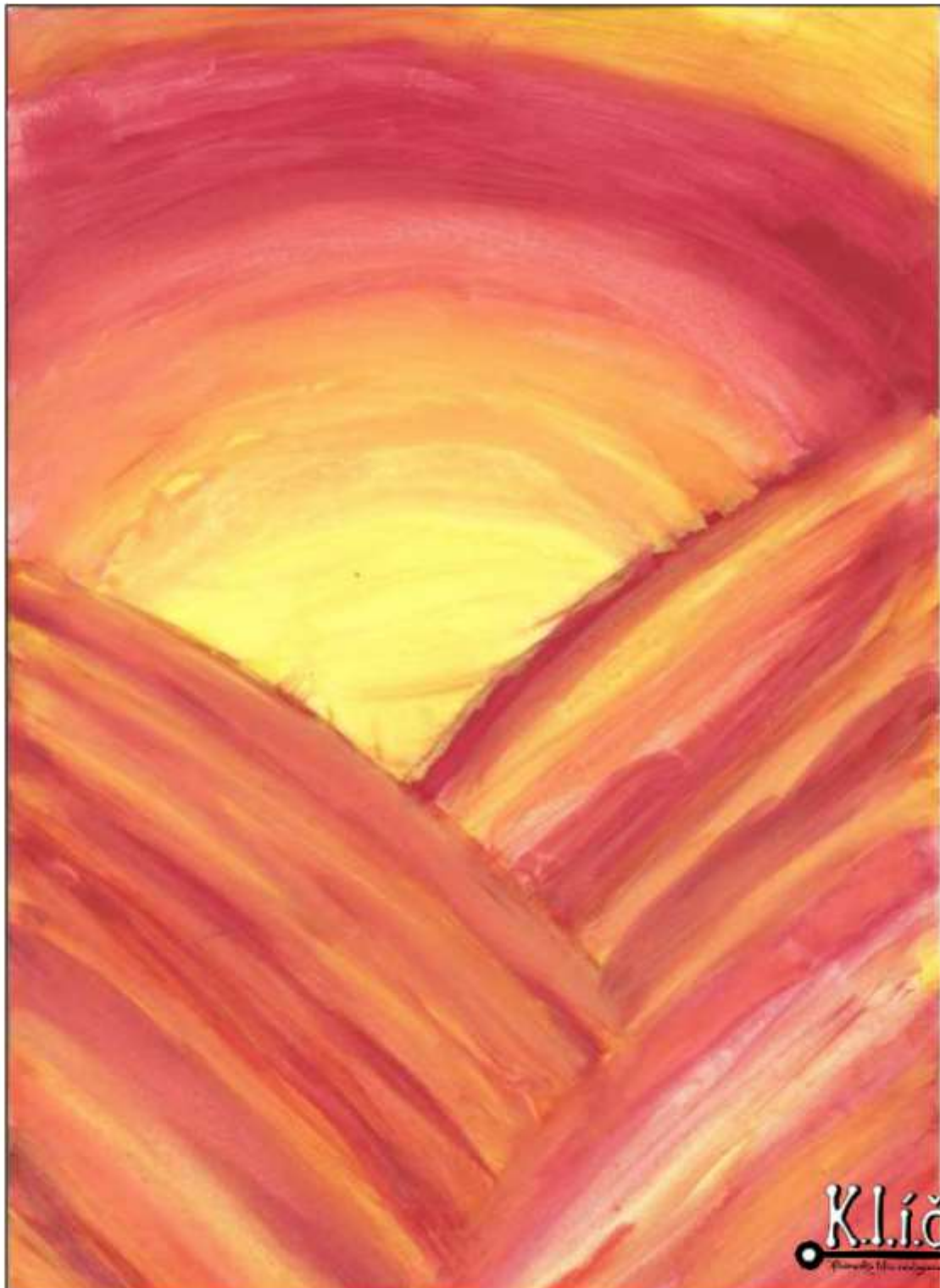
25. 10. 2017

5

Klíč

Klíčenický lehce inteligentní časopis

Co potkáme v září v přírodě a v kalendáři

Svatý Václav

Odpověz na následující otázky, dbej na přesnost a úplnost odpovědi:

1. Napiš místo, kde svatý Václav chodil do školy. (1 bod)
2. Napiš datum a oba možné letopočty, kdy byl svatý Václav zavražděn. (0,5 + 0,5 bodů)
3. Napiš místo, kde byl svatý Václav zavražděn. (1 bod)
4. Napiš rod, z něhož Václav pocházel, a k názvu rodu připiš jméno bájeného zakladatele tohoto rodu. (0,5 + 0,5 bodů)
5. Napiš jména těchto Václavových příbuzných: matky, babičky a bratra, který Václava zavraždil. (po 0,5 bodu, celkem 1,5 bodů)
6. Napiš datum svátku Václavovy babičky. (1 bod)
7. Jaká je nominální hodnota české mince, na které je zobrazen svatý Václav? Napiš, co je na lici této mince napsáno. (2 body)
8. Který český král nechal zhotovit svatováclavskou korunu? (0,5 bodu) Z jakého rodu tento vladař pocházel? (0,5 bodu, za správný rod a špatné jméno 0 bodů)
9. Jaké liturgické barvy se užívá o slavnosti svatého Václava? (1 bod)
10. Jaký panovnický titul svatý Václav měl? (0,5 bodu)
11. Napiš přesný název státního svátku, který je v občanském kalendáři ve stejný den jako Václavův svátek. (2 body)
12. Kdo je autorem jezdecké sochy svatého Václava na Václavském náměstí v Praze (uveď celé jméno)? (1 bod)

(Otázky jsou převzaty z časopisu Tarsicius.)

SOUTĚŽ!

Kdo odevzdá odpovědi s nejvyšším počtem bodů (při shodě bodů rozhoduje pořadí), obdrží knihu dle vlastního výběru.

Václav byl vnukem Bořivoje a Ludmily. Mezi jeho významné ctnosti patřila silná vůle, hluboká zbožnost a mírumilovnost. Jeho matka nesouhlasila s jeho výchovou, a tak ho vychovávala babička Ludmila. Svátek se slaví kvůli jeho vraždě před kostelem dne 28. září roku 935. Zavraždil ho bratr Boleslav. Svatý Václav je patronem českého země, ale také patronem národního nápoje piva. Jeho svátek slavíme jako Den české státnosti.

Vlaštovky a Jiříčky

Nastává podzim, blíží se zima a už je vidět, jak ptáci odlétají do teplých krajín. Odlet vlaštovek a jiříček se spojuje se svátkem Sv. Václava. Někdy odlétají dříve, někdy zůstávají déle. Některé rodiny vlaštovek a jiříček zůstávají poměrně dlouho kvůli mlád'atům, která vylétla později, aby na dlouhou cestu měla dostatek sil.

Podzim je nejbarevnější období

Prázdniny utekly jako voda. A první dva měsíce školy taky. Ani jsem se nenadál a po čtyřech měsících píšu zas úvodník pro Klíč. Myslel jsem, že ho budu psát už v září a že přejdeme na měsíčník v polovičním formátu. Ale první měsíc je trochu chaotický, takže jsme to zkrátka nestihli připravit.

O prázdninách se Klíč dostal do ruky některým mým přátelům a známým. A ohlasy byly velice pozitivní. Našli se dokonce tací, kteří prohlásili, že je to nejbarevnější časopis na světě. Vážme si toho a budme zábavní i nadále.

Ve škole se toho přes prázdniny mnoho změnilo. Ve všech třídách se vymalovalo a koupil se nový nábytek. Také se obměnil učitelský kolektiv. O všech novinkách se dočtete ve zvláštním článku.

Podzim je nejbarevnější období. A barevná je i nová rubrika Co najdeme v jednotlivých měsících v přírodě a v kalendáři. Za pomoc při jejím zpracování děkuju kolegyni Lence Šindelářové.

Přeju nám všem i čtenářům pěkné čtení a krásný barevný podzim.

Jan Kubíček

Obsah čísla

Nejlepší moment prázdnin. Žáci vzpomínají na prázdniny.

Co nového v naší škole. Učitelé, děti, nábytek...

Branný den a exkurze. Byli jsme na Kamenech a v ZD Krásná Hora.

Zprávy z klučnické školky. Co nového u těch nejmenších.

Odvážný skok do prázdnoty. Dárek na rozloučenou od loňských deváťáků.

Jak vyrobit draka. Na podzim fouká vítr.

Pozorování přírody. Deváťáci se vypravili do terénu.

Škola hrou a hra na školu. Popis školy, popis obrázku.

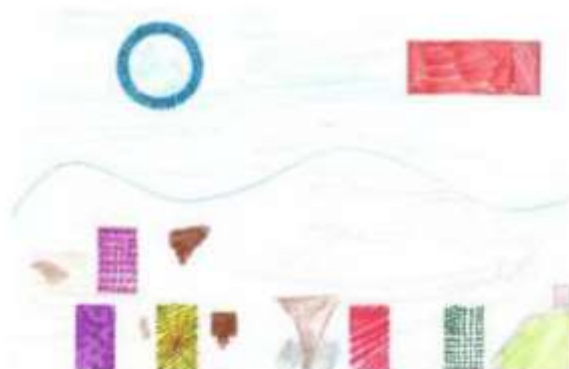
Rozhovory. Sourozenci Adamcovi. Václav Vozábal.

Módní policie. Návrat populární rubriky.

Nejlepší okamžik prázdnin

Na začátku prázdnin jsem jela na tábor, strávila jsem tam úžasných dvacet jedna dní. S kamarádkami tam jezdíme každé léto už po osmé, bylo to úžasné je zase vidět. Všichni bydlí v Praze, takže je těžké se s nimi scházet. Celé tři týdny jsme byli s lodičkami na Orlíku a bylo to libové. Krásný pocit také byl, když jsem se vrátila zpět domů za svou nejlepší rodinkou. The end. (Bety Burianová, 8. tř.)

Jdeme s rodinou do Sladovny. Nejdřív jdeme do mraveniště, kde je taková prolézačka. Po mraveništi jdeme na minigolf, po golfu jdeme do laborky, pak jdeme do svíčkárny. Tam si děláme svíčku. Taťka už čeká venku u fontány. Bylo to super. (Julie Burdová, 6. tř.)

Jdu po pražské zoo a vidím hrocha, jak si vyhřívá tělo. Byl jsem rád, že dělá nějakou činnost a šel jsem dál a viděl jsem dvě žirafy, jak se k sobě mačkají. Byl jsem rád, že ony jsou rády. (Pepa Adamec, 7. tř.)

Jsem v zoo s rodinou. Díváme se na různá zvířata. Všichni se smějeme opicím, jak hulákají a skáčou po kamenech a po provazu. Vedle vidíme pelikány a ti jsou nádherní tím, že jsou červenorůžoví a mají dlouhé nohy. Teď vidíme lední medvědy a ti jsou velmi hezcí tím, jak si hrají ve vodě, potápí se a plavou. Teď se jdeme najíst. Všichni si dali jídlo. Teď jdeme k tygrům, cestou vidíme klokany, cestou vidíme klokany, bizony, velbloudy. Prohlížíme si tygry. Pak jdeme domů. (Alois Řezník, 7. tř.)

Můj nejlepší okamžik prázdnin byl ten, když mě brácha pustil na počítač a mohl jsem si zahrát League of Legends. (Michal Mladý, 8. tř.)

Je úterý. Jsme v Kauflandu. Jsem velmi šťastný. Koupil jsem si rohlík za 3 Kč. Byl tvrdý, tak jsem ho vyhodil. A jeli jsme domů. Bylo to tam super. (Alex Dvořák, 6. tř.)

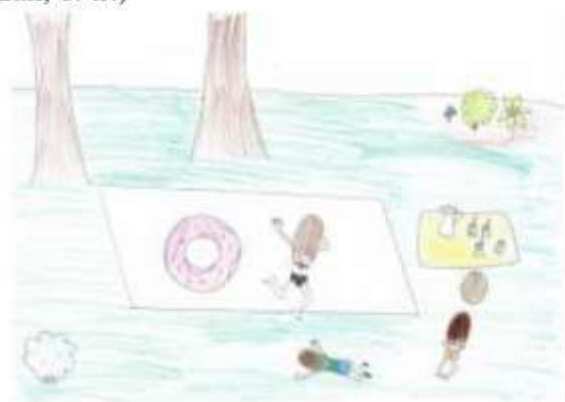
S holkama ležíme na karimatkách na „pláži“ v Suchdole. Po dvanácti dnech jsme jen holky bez kluků. Máme za úkol napsat, jak by měl vypadat náš vysněný princ. Jsem zabalená do spacáku, už je večer, zima. Koukám na hvězdy, na nekonečné nebe. Okolo mě se ozývá dívčí smích. „Měl by mít dlouhé vlasy a břicho jako Vašek.“ Jo, přesně tohle je typicky holčičí. Holky přes sebe křičí a smějou se. A já jen tak ležím a užívám si ten moment. (Anna Pecková, 9. tř.)

Jdeme na soutěsky ve Slovinsku, už jsme skoro u nich. Kupujeme si vstupenky a jdeme po dřevěných lávkách, které vedou až na konec soutěsek. Pod námi je všude voda. Je to krásné. Všude jsou malé vodopády a nádherně průzračná voda. Na konci soutěsek vidíme velký vodopád, který se vlévá do překrásné tůně. Vidíme, že se v té tůni smí koupat. Scházíme k vodopádu a jdeme to taky zkusit. Skáču do vody a zjišťuju, že chci co nejrychleji zmizet, protože voda má 10°C. Když vycházím z vody, hned sahám po ručníku. Jdeme od vody a po pár kilometrech vcházíme do lesa, kde je vyšlapaná cestička. Za chvíli koukáme na krásný a dlouhý vodopád, který má 52 metrů. Vycházíme ještě výš a vidíme další vodopád, ale menší, má 16 metrů. Už je pozdě, takže se vracíme jinou stezkou zpátky k ubytování, dáváme si večeři a odcházíme na pokoj. Jdeme spát, abychom byli připraveni na zítřejší cestu po horách. (Magda Stehliková, 7. tř.)

Jsem v moři na nafukovacím člunu. Najednou jsou velké vlny a jedna opravdu velká mě sejmula. Tak jedu dál do moře na velké vlny. Ale potom mě máma zavolala a musel jsem jít ven. Pak jsme šli do bazénu. Tam byly malé tobogány a studené bazény. Byl jsem tam jednu hodinu. Šli jsme na oběd, tam jsem si dal pizzu margaritu. Markéta si dala nějaké těstoviny, Kája měla nugetky, tatka boloňské špagetky. Potom jsme šli do mobil hajmu – to je naše ubytování – a tam jsem si dal šlofika. (Standa Žák, 6. tř.)

20. června jsem měl narozeniny a hrál se první zápas AC Sparta Praha vs VH Eše Arheim, na který jsem po dlouhé době jel. Asi nejlepší okamžik byl, když jsem dostal věnování od Tomáše Rosického a podpisy od hráčů mého oblíbeného fotbalového klubu. Zápas sice skončil 1:1, ale to mi nevadí, protože jsem byl po dlouhé době na zápase Sparty, kde jsem se vyfotil s Davidem Lafatou a Telbeh Chaimem. No prostě nejlepší první prázdninový zážitek. (Kryštof Sember, 8. tř.)

Co nového v naší škole

Přes prázdniny se toho v naší škole hodně změnilo a vyměnilo. Co všechno to bylo, si ukážeme na této dvojstránce.

Pět nových učitelů

Pět nových učitelů učí letos na naší škole. Zleva je to na fotografii: Václav Vozábal (fyzika, zeměpis, výtvarná a hudební výchova, třídní 9. třídy), Vendula Berginová (angličtina), Šárka Pokludová (3. třída), Lenka Šindelářová (chemie, přírodopis, dějepis, třídní 7. třídy) a Bohuslava Skalková (4. a 5. třída).

Pět nových prvňáčků

Ve škole jsme letos uvítali pět prvňáčků. Přišli s brašnami, penály a sešity a do školy se moc těšili. Ve třídě se jich ujala paní učitelka Šplíchalová. Na fotce zleva jsou: Tobiaš Sember, Lucka Slezáková, Adam Slanec, Matěj Šatava, Hubert Ježek.

Nový nábytek

Naše škola dostala také nový nábytek. Jsou to především nové, moderní židle a stoly. V přírodopisné a matematické učebně jsou šedivé...

... v učebně češtiny zelené, stejně jako ve čtvrté a páté třídě...

...a také v dolních třídách prvního stupně.

Nové skříně

Kromě stolu a židlí máme také několik nových skříní. Na obrázku je skříň výtvarné výchovy (zdá se, že věci v ní si ještě hledají svoje místo.)

Knihovna v učebně češtiny

Učebna českého jazyka pak dostala celý nový kabát – stěny jsou nabarvené na žluto a namísto starých širokých skříní je tu teď knihovna přestěhovaná z chodby, což dělá třídu mnohem vzdušnější a prostornější a také máme pro hodiny literatury knihy hned po ruce.

Pořád se něco staví

Proměnilo se také okolí školy. Kopala se u nás totiž přípojka na bioplyn. Občas bylo těžké se do školy vůbec dostat. A stavbě také padla za oběť stará hrušeň.

Přeju nám tedy, aby se nám v nové škole líbilo a dobře a s radostí a soustředěním učilo.

Minianketa

1. Co si myslíš o nových učitelích?

Jsou hodní a nejsou přísní. (Lukáš, 9 let)

Některý jsou fajn a některý nejsou fajn
(Adam, 12 let)

Jsou nudní. (Ruda, 12 let)

Jsou v klidu. (Danča, 14 let)

2. Co si myslíš o novém nábytku?

Je lepší než ten starej. (Petra, 14 let)

Ladí ke třídám. Ten starej byl porouchanej. (Adam, 12 let)

Je v pohodě a je hezkej. (Kačka, 11 let)

Je to mnohem lepší, než to bylo, a je to stylovější, líbí se mi to. (Bety, 14 let)

3. Kterého učitele máš nejradši?

Paní Šindelářovou. (Tonda, 13 let)

Pana ředitele. (Ruda, 12 let)

Pana Vozábala. (Adam, 12 let)

Branný den

Procházka na Kameny

Dne 7. 9. jsme se se školou vypravili k vodě, šli jsme dlouho lesem a potom z hodně příkrého kopce. Když jsme ho sešli, tak jsme už byli u vody. Tam jsme si sedli a dali si svačinu. Potom jsme si opekli vuřty a pak na nás čekaly zábavné soutěže, které jsme plnili ve skupinách a které pro nás připravili páni učitelé a paní učitelky. Když jsme všechny stanoviště prošli, sbalili jsme se a šli zpět do školy. Dorazili jsme přesně na oběd. Nejhorší bylo, že tam jsme šli z kopce a zpátky do kopce. (Kačka Hasmanová, 6. tř.)

Výprava na Kameny

Se školou jsme šli na procházku na Kameny. Byla to dlouhá cesta, ale nakonec jsme to všichni zvládli. Na Kamenech jsme založili oheň a mezitím jsme se s Alexem usadili na kládu. Potom jsme si opekli buřty. Velmi mi chutnaly. Když už si všichni dopekli, tak byla soutěž. Já jsem byl ve skupině s Liborem, Alexem a Matějem Burdou. Na konci jsme skončili pátí ze sedmi. Cesta domů byla dost těžká, ale nakonec jsme ji všichni zvládli. Na Ovčíně jsme si povídali s Alexem, jak se těší domů. Říkal, že hodně. A najednou jsme byli v jídelně. K obědu bylo kuře na paprice. Po jídle jsme šli domů. Konec. (Standa Žák, 6. tř.)

Exkurze do ZD Krásná Hora

V pátek 16. září ráno jsme se všichni žáci seřadili před školou. Nastoupili jsme do autobusu a jeli do ZD Krásná Hora. Tam jsme viděli různé krávy. Velké, malé i úplně malá telátka. Mohli jsme si je pohladit. Těch krav bylo opravdu hodně a strašně to tam smrdělo. Potom jsme se šli podívat do dojírny a před ní jsme se vyfotili. Pak jsme se šli podívat na bioplynku čili bioplynovou stanici.

Potom jsme dostali občerstvení, mohli jsme si vybrat buďto párek nebo klobásu. Když jsme se najedli, šli jsme se podívat na traktory a kombajny. Do nich jsme si mohli vlézt a prohlédnout si je zevnitř. Bylo tam i bludiště z balíků slámy. To se nám líbilo asi nejvíc.

Než jsme odjeli domů, dostali jsme tašky s dárky. Byly to různé drobnosti jako propisky, pexeso nebo bločky na psaní. Když jsme opustili kravín, všichni jsme byli rádi, že se nadechneme čerstvého vzduchu. Autobus už na nás čekal a jeli jsme domů. V Klučenicích nás čekal dobrý oběd.

(vyprávěli kolektivně žáci 6. a 7. třídy)

Odvážný skok do prázdnoty

Bylo krátce po poledni, po sobotním poledni. Vzduch byl vlhký a na letní období poměrně chladný. Na Zvíkovském mostu přes řeku Vltavu, se už nějakou dobu hromadili účastníci i pozorovatelé adrenalinového zážitku, při kterém je účastník přivázan elastickým lanem za kotníky a následně spuštěn z výšky cca padesáti metrů střemhlav dolů. Tento zážitek nese jméno Bungee Jumping.

A právě jedním z účastníků byl i učitel z klučenické školy, Jan Kubíček. Na seskok se, jak se zdálo, těšil. Zhruba dvacet minut před samotným skokem, na který dorazil se svým bratrem Stanislavem, působil velice klidně. Na místo činu přijel i náš štáb, který měl být zároveň i psychickou podporou, které nakonec vzhledem k opravdu dobrému psychickému stavu pana učitele Kubíčka nebylo zapotřebí.

Když jsme si našli místo, ze kterého jsme mohli co nejlépe pozorovat situaci, zbývalo do seskoku našeho redaktora ještě dost času, a tak jsme se mohli kochat také seskoky ostatních „šilenců“, kteří se tohoto zážitku účastní. Někteří se polekali tak, že vykřikli opravdu hlasitě, jiní zase působili zkušeně, až skoro znuděně.

Nastala chvíle, kdy se k modrožlutému zábradlí postavil pan učitel Kubíček. Zvoláním se ujistil, zda ho pozorujeme, a jsme připraveni. My jsme vlastně neměli být jak připraveni, šlo spíše o „hrdinu“, kterému zbývalo do velice očekávaného momentu jen pár chvil. Z úst pana pořadatele se ozval odpočet. „Tři, dva, jedna...“ Zavládlo ticho, které přerušil krátký, ale velice prudký zvuk. Ozvalo se krátké, rychlé: „Ty vole!“. Poté už jen škubnutí lana a dlouhé houpání těla, které působilo jakoby bezvládně. Ale jen chvíli. I já jsem cítil radost, a uvolnění, a to jsem situaci jen sledoval. Nedokážu si ani představit, jaké to muselo být stát na okraji mostu a skočit. Za to patří panu učiteli, myslím si, nejen můj obdiv.

Chvátili jsme co nejrychleji strmou cestou zpátky nahoru k mostu. Zde již na nás čekal pan učitel s úsměvem ve tváři. Byl jsem šťastný, že jsem ten úsměv viděl a že jsem byl součástí týmu, který mu udělal radost.

Pan učitel nám ihned po zážitku vylíčil své pocity. „Ve chvíli, kdy se člověk začne naklánět po hlavě do té hlubiny, tak se opravdu lekne. To mi dokonce i sprosté slovíčko ujelo. Nejlíp se člověk cítí, když ho začnou vytahovat a už je prostě hlavou nahoru. A pak je to krásný, euforický pocit. Adrenalin pracuje do teď,“ řekl pro náš časopis hrdina okamžiku. Popravdě jsem mu docela i záviděl, ale nejsem si jistý, zda bych se ke skoku odhodlal.

(Viktor Příbyl)

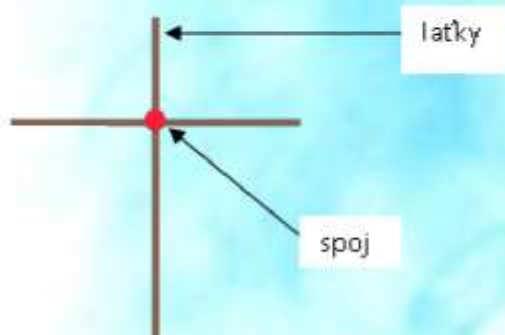
Jak vyrobit draka

Co budete potřebovat?

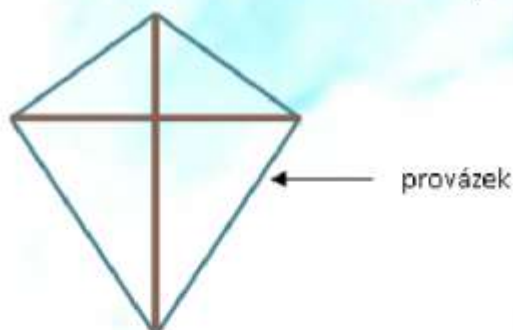
- lehké dřevěné laťky
- hedvábný papír
- krepový papír
- mašličky nebo proužky látky
- provázek
- lepidlo
- nůžky
- fixy pastelky, vodovky

Postup

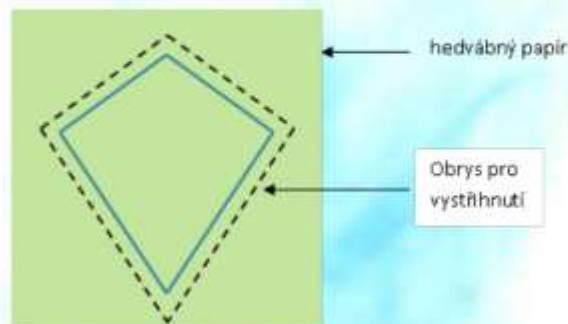
Nachystejte si 2 laťky – kratší a delší – velikost volte podle požadované velikosti draka. Na obou koncích každé laťky si udělejte zářezy pro provázek. Laťky spojte provázkem (hřebíčkem). Spoj by měl být ve 2/3 delší laťky a v polovině kratší laťky.

Potom natáhněte provázek po obvodu konstrukce – tím celou konstrukci zpevníte.

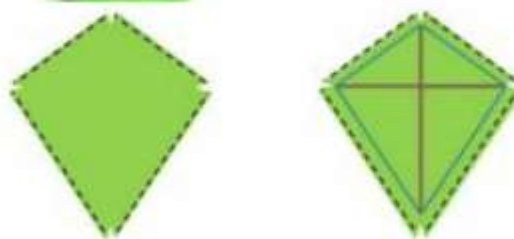

Hotovou konstrukci položte na hedvábný papír a obkreslete na něj obrys draka, tak aby byl cca o 2 cm z každé strany větší. Poté obrys draka vystříhnete a u každého rohu vystříhnete malé „véčko“.

Ještě než budete přidělavat papír na konstrukci, ozdobte draka podle svých představ. Na hedvábný papír můžete normálně kreslit či malovat – jen dejte pozor, protože papír je tenký, aby se vám neprotřhl. Ke zdobení používejte syté barvy, abyste draka v té výšce viděli :-).

Konstrukci draka přiložte na papír – na tu čistou stranu. Přebývající část papíru přehněte přes provázek a přilepte lepidlem.

Po zaschnutí lepidla otočte draka pomalovanou stranou k sobě a připravte si 2 provázky – opět jeden delší a druhý kratší – provázky musí přesahovat délku dřevěných latek. Kratší provázek přivažte k oběma koncům kratší laťky (po lícové straně draka) a totéž udělejte i s delším provázkem.

Jednou rukou chyťte oba provázky – najdete tak bod, ve kterém se překrývají. V tomto bodě provázky spojte a přidejte k němu vodící provázek namotaný na cívce (může být i kousek klacíku – pozor na ostré konce).

V této fázi drakovi chybí akorát ocas. Ten vyrobíte z provázku a krepového papíru, mašliček nebo proužků látky. Ocas nesmí být moc těžký, měl by být zhruba dvaapůlkrát delší než drak a připevňuje se k jeho dolní části.

(Návod je převzatý z www.skolnisvet.cz)

Zprávy z klučenické školky

Ani o prázdninách jsme nezaháleli a pracovali společně s Obecním úřadem na přípravách dětského hřiště. Doufáme, že všechny děti budou spokojené a hřiště si budou užívat, jak se patří, a dodržovat pravidla slušného chování v prostorách tolik vytouženého hracího prostoru. Také jsme vyráběli podzimní dekorace, kterým zkrášlujeme školku zvenku i zevnitř. A vymysleli jsme společně jednu podzimní básničku.

Podzimáček

Podzimáček barevný
lístečkama šustí,
nebe je dnes bez mráčků,
jindy zase prší.

Když se na nás usměje,
veselí jsme hned,
hrajeme si, skotačíme,
sladcí jako med.

Listí padá ze stromů,
fouká vítr, prší.
Podzimáček barevný
asi něco tuší.

Pastelky mu utekly,
mráčků se však lekly,
hned se zase vrátily,
ať nejsou smutné děti.

Rozhovor s Pepou a Lenkou

Pepa a Lenka jsou sourozenci. Pepa je u nás už od června a Lenka k nám začala chodit v září. Víme, že to pro ně není lehké, jako pro každého, kdo se ocitne nedobrovolně mimo domov. Přejeme jim, aby se jim u nás líbilo, ale zároveň, aby se oba dostali brzy zpátky domů, kam se tolik těší.

1) Odkud jste k nám přišli?

Pepa: Z vesnice jménem Chyšky.

Lenka: Z Chyšek.

Pepa: Dobrý, stejně jako v Klučenicích.

Lenka: Stejně.

2) Jak jste se sem dostali?

Pepa: Poslala nás sem sociálka.

Lenka: Sociálka mě sem dala rovnou z Opařan.

7) Jaký učitel/ učitelka je vám nejvíce sympatický/á?

Pepa: Pan Vozábal.

Lenka: Pan učitel Vozábale.

3) Kolik vám je let?

Pepa: 14 let.

Lenka: 12 let.

8) Jaký předmět vás nejvíce baví?

Pepa: Zeměpis.

Lenka: Hudebka s panem Vozábalem.

4) Vy jste sourozenci?

Pepa: Ano.

Lenka: Jo.

9) Čím chcete být v dospělosti?

Pepa: Automechanik.

Lenka: Zvěrolékačka.

5) Líbí se vám v Klučenicích?

Pepa: Ano, moc.

Lenka: Jo, trochu.

10) Těšíte se domů?

Pepa: Ano, nejvíce.

Lenka: Ano, hodně.

6) Jaké to bylo v předchozí škole?

(Ptal se Tonda Tintěra)

Rozhovor s panem učitelem Vozábalem

Pan učitel Václav Vozábal pochází z Prachaticka, konkrétně z Hracholusk. Učí u nás fyziku, zeměpis, hudební a výtvarnou výchovu a občas hraje v kostele na varhany. Všechno ostatní se o něm dozvíte v rozhovoru.

Proč jste přišel na tuhle školu?

Ze všech škol, kde jsem měl možnost vyučovat, vyhovovala tato škola nejvíce mým podmínkám. Velmi u mě rozhodovalo bydlení v místě školy a také příroda, ve které se nachází.

Kde jste učil předtím?

V Základní škole Horní Planá.

Jaké jsou rozdíly mezi naší a vaší předchozí školou?

Tato škola je podstatně menší než má předchozí, ať už velikostí budovy či počtem žáků. Musím uznat, že na minulé škole byli žáci podstatně divočejší. Zde se mi líbí příjemné vesnické prostředí, ve kterém cítím spíše přátelské chování mezi žáky i učiteli, na které jsem nebyl zvyklý. Místy mi tahle škola přijde jako taková velká rodina.

Jak se vám líbí v Klučenicích?

V Klučenicích se mi velmi líbí. Líbí se mi okolní krajina, příroda kolem, vodní nádrž Orlík i samotná obec.

V jaké třídě se vám nejlépe učí?

Každý den se mi učí nejlépe v jiné třídě. Vždy záleží na konkrétní situaci, na konkrétní hodině a na tom, jak se daný den či hodinu žáci chovají.

Kde jste bydlel předtím?

Minulý rok jsem bydlel přímo v základní škole, v Horní Plané, kde jsem měl učitelský byt v podkroví školy.

Jaký jste byl žák?

Jelikož mě na základní škole nenapadlo, že bych někdy mohl být učitelem a že se mě někdy žáci budou ptát na tuto otázku, tak musím říct, že jsem nebyl zrovna vzorným žákem. Byl jsem takový průměrný žák, sedící vždy v poslední lavici. Nebyl jsem nikterak aktivní, spíše jsem měl štěstí, že mi to trochu myslelo a díky tomu jsem měl dobré známky, aniž bych se musel učit.

Často jsem býval rušící element třídy, za což jsem pak samozřejmě dostával poznámky. Někdy si říkám, jestli se mi skrze mé žáky nevrací to, jak jsem se choval k učitelům já.

Jaké máte koníčky?

Mezi mé koníčky patří hlavně hudba, hraní na hudební nástroje, psaní textů a komponování. Samozřejmě se také snažím sportovat prostřednictvím lyžování, cyklistiky či turistiky. Rád si zahraji badminton i bowling. Mám rád společenský a kulturní život. Mimo to jsem také motorkář.

Líbí se vám paní učitelka Šindelářová?

Paní učitelka Šindelářová je krásná žena. Jsem zastánce názoru, že všechny ženy jsou krásné.

(Ptali se žáci 8. třídy)

Škola hrou a hra na školu

Texty z této kapitoly jsou z archivu, žáci je psali už loni. Tehdy se ovšem už do časopisu nevešly, ale přijdou mi zajímavé a povedené, proto jsem se rozhodl je zařadit. Žáci měli za úkol popsat, co vidí na obrázku. Jestli je vám obrázek povědomý, znamená to, že navštěvujete internetové stránky naší školy. Autorem obrázku a designu celých stránek je pan učitel Jiří Smrčina.

Figurka vypadá jako člověk, hlavu má jako člověk, figurka má oči, nos, pusku, na zádech má batoh a tělo má jak figurka. V základní škole v Klučenicích se začíná v 7.50. Všichni žáci se po příchodu přezouvají a utíkají po schodech do druhého patra se připravit na hodinu, po připravení jdou za kámošema na chodbu. Až zazvoní, většina jde do třídy a čekají na učitelku, a když přijde paní učitelka, jdeme se učit. (Jirka Květ, 8. tř.)

Když se kouknu na obrázek, tak vidím modrou školu se spoustou oken. Ve škole a před školou jsou panáčky, kteří vypadají jako figurky z Člověče, nezlob se. A před školou jsou žluté tečky jako herní pole. (Michal Mladý, 8. tř.)

Vidím obrázek, na kterém je škola. Ale divná, vypadá to jako Člověče, nezlob se. Žáci vypadají jako figurky, které jdou do školy po políčkách. Je tam taky pes, který vypadá taky jako figurka. Políčka vedou do školy, která je modrá. U dveří jsou červené šipky a schody mají bílou barvu. Před školou stojí strom. Do školy jde jeden žák. Figurky se posunují po pěti minutách o jedno políčko, dohromady tam je sto políček. Na každém z nich je jeden úkol, a když ho ta figurka splní, bude o něco chytřejší. A na konci je čeká velký test o tom, co se naučili a za odměnu už nikdy nemusí do školy. A ten, kdo nebude mít všechno dobře a kdo nebude mít domácí úkoly, už navždycky zůstane uvězněný ve škole. (Martina Květová, 7. tř.)

Když se kouknu na tabuli, vidím divný obrázek. Na první pohled jsem si myslel, že divně vypadající figurky vypadly ze hry Člověče, nezlob se, protože na obrázku jsou i herní políčka. Potom mi došlo, že to asi tato stolní hra nebude, protože stolní hry jsou hezké a rodinné, ale na tomto obrázku je škola... Napadlo mě, že srovnám naši školu s touto školou. Po chvíli srovnávání jsem došel k závěru, že naše škola má alespoň vchodové dveře. (Libor Synáč, 7. tř.)

Na obrázku vidím velkou modrozelenou školu, nad kterou je nápis ZÁKLADNÍ ŠKOLA. V oknech je hodně dětí, které se koukají na školní zahradu. Na zahradě jsou velká žlutá kolečka, která vypadají jako Člověče, uprostřed je velký strom. Na jednom z koleček stojí hnědý pes a v rohu za ním je míč. Na vchod ukazují dvě červené šipky, před vchodem jsou dva schody a vpravo za zdí je obraz. (Nikola Vaněčková, 7. tř.)

Je to obrázek, na kterém je Člověče, nezlob se. Ty figurky vždycky každou minutu popolezou o jedno políčko, něco se naučí a udělají písemný úkol. Ale jeden červený panáček s hnědou taškou chtěl vyhrát Člověče, nezlob se, a tak neplnil písemné úkoly. Jenže to nevěděl, že na konci je kontrolní test, ve kterém bude to, co se figurky naučily, a budou tam i některá písemná cvičení. Když panáček přišel k testu a vyplnil ho, tak učitelé zjistili, že se nic nenaučil. Proto ho učitelé dali na začátek, a proto do domečku došel poslední. (Magda Stehliková, 7. tř.)

Vidím, jak nějaké postavičky jdou do školy s aktovkou. Ve škole na ně čekají kamarádi. Když se podívám na školu, tak tam vidím budovu s osmnácti okny, jedny dveře, čtyři žáky a jednoho psa, který jde do základní školy. Někteří žáci jsou už dávno ve škole. A žáci, co sedí v autobuse, do školy chodí později. A ten pes je od jedné holky z osmé třídy, ten pes jim furt utíká. (Bára Simonová, 7. tř.)

Na obrázku vidím kousek školy, která je modrá, ale je na ni něco velmi divného... Místo žáků jsou tam jen postavičky, mají většinou červenou barvu a na zádech školní tašky a smějí se. Na zelené trávě jsou žluté puntíky, po kterých asi nějak skákají. U školy je také žlutozelený míč a velký strom. (Beáta Burianová, 8. tř.)

Když se podívám, tak vidím školu a žáky podobné figurkám, podobající se Člověče, nezlob se. Vidím, jak figurky šly do školy. A figurka psa je také venku. Také figurka učitelka je v druhém patře. Škoda, že je na tom obrázku škola. (Alois Řezník, 7. tř.)

Když se kouknu na obrázek, vidím půlku základní školy. Ve škole jsou děti a chodí po chodbách, u hlavního vchodu školy je vchod a u vchodu je cesta vyznačená žlutými puntíky, listí venku i vevnitř, připomínají figurky Člověče, nezlob se, před školou je krásná zelená tráva a na trávě vysoký zelený strom. (Aneta Löffelmannová, 8. tř.)

Pozorování přírody

Cítím vůni lesa. Je mi zima. Fouká větřík. Venku by se mi líbilo, ale sychravé počasí mi vadí. Ale líbí se mi krajina tady. Připadám si volná. Líbí se mi, když svítí sluníčko. A počasí se náhle mění... Chvilí fouká vítr, chvilí svítí slunce. (Danča Peterková)

Cítím zimu... chladný vítr. Vidím zbarvující se stromy. Různé barvy.

Cítím chladno u nohou z toho, jak je mokrá tráva.

Slyším šum listů. Cítím se špatně, jelikož je mi zima a mám rýmu a kašel.

Sychravé počasí souvisí se začátkem podzimu. Najednou cítím lehké teplo do zad. Rozsvítilo se totiž sluníčko.

Vidím bahnité cesty z toho, jak pršelo. Mé zmrzlé uši souvisí se sychravým větrem.

(Nela Koubalíková)

Cítím slabý větřík, který mi vane do zad. Teď slyším zvony klučenického kostela. Ještě cítím, jelikož jsme prošli mokrou loukou, své mokré nohy. Když už je dost zima, tak se všichni smějeme a užíváme poslední hodinu dnešního dne. Jelikož tu stojím už dvacet minut, tak mi začíná být zima. (Markéta Žáková)

Cítím se natěšeně na to, až přijdu domů, jinak fouká vítr. Slyším traktor. Vidím Dominika, jak tu skáče pro papír, a přírodu a čerstvý vzduch. Jsou tu stromy a padá listí. Cítím se líp, když nejsem ve škole. Vidím před sebou baráky, JZD, pole a les. A poslouchám tu písničky, co mi lezou na nervy, a mé spolužáky, co dělají kraviny. Začalo svítit sluníčko.

(Míša Vokrouhlíková)

Cítím voňu lesa. Vidím spousty trávy.
Pan učitel se na mě kouká jako na tupce,
jelikož má špatnou náladu.

Tráva je na ohmat mokrá, v dáli vidím
kravín a pár shluklých stromů a pole.

Matěj bonzuje jako malé dítě.

Cítím se jako nanuk, protože je
minimálně –100 000 stupňů.

Náhlá změna počasí nastala, když pan
učitel odešel opodál. Mám uši studené
jako led.

(Dominik Štefík)

Fouká vítr, Dominik schválně nechává
papír uletět. Láďa řve, cítím... mám rýmu,
vidím... louku, slyším... Láďa něco
mumlá. Je zima, pan učitel odchází, Láďa
řve, Dominik nadává na Láďu. Láďa řve,
vysvitlo slunce. (Matěj Burda)

Je chladno. Vidím pár domků, slyšel
jsem kostel zvonit. Venku je na nule. Vylezlo sluníčko. (Láďa Hubička)

Učitel odchází ještě dál, dívá se do pole, Láďa neví, kostel zvoní. Už mě to nebaví, Láďa řve,
Láďa se... směje. Kostel
stále zvoní, učitel se
vrátil, už zase odešel,
zase se vrací, učitel
zmizel za křovím.
Kouknu nahoru a vidím
oblohu. Kouknu dolů a
vidím trávu. V dáli
vidím stavení a je to tu
k zbláznění. Slyším, jak
v dáli zvoní zvony
kostela. Náhlá změna
počasí mění celou
výpravu. Dominik má
studené uši.

(Bohumil Šťastný)

(Přírodu pozorovali a popsali žáci 9. tř.)

Módní policie

Po čase jsme opět zařadili do vydání populární rubriku **Módní policie**, po které byla mezi diváky shánka. Z prostorových důvodů máme pro vás tentokrát jenom dva módní subjekty.

Adam Hubička

Adamovy vlasy nejsou ani krátké, ani dlouhé, zřejmě sestříhané dle hrnce.

Bílé tričko ladí k bílému pruhu na svetru. Svetr je modro-černě pruhovaný. Ke svetru se hodí i modré džíny. K tomu zvolil Adam normální černé tenisky, které neurazí, ale ani nenadchnou.

Pruhovaný svetr připomíná námořnický obleček, i když Adam loď nemá ani jí neřídí a pravděpodobně ani neumí plavat. Postoj není špatný a také připomíná symbolizaci námořníka.

Vlasy by se možná mohly upravit.

Paní učitelka Šindelářová

Paní učitelku jsme ani nemuseli přemlouvat k pózování.

Paní učitelka zvolila velmi ležérní outfit.

Je vidět, že má ráda modrou barvu.

Body dáváme za velmi pěkné tričko.

Nesmí chybět ani její hodinky.

Modré džíny se moc nehodí ke stejnobarevnému tričku, ale svetr to zachraňuje.

Můžete mít pocit, že se paní učitelka lehce červená, ale ve skutečnosti to tak není (pouze chyba tiskárny).

Je vidět že paní učitelka učí přírodopis, proto má na tričku ptáčky.

(Zrecenzovali žáci 9. třídy)

Co potkáme v říjnu v přírodě a v kalendáři

Proč je podzim barevný?

Podzim je pokládán za smutný, ale nám připadá veselý. Na podzim opadává listí a je barevné. Zelené zbarvení listů je způsobeno chlorofylem, je v nich i několik žlutých a oranžových barviv. K zbarvení listů dochází kvůli rozkládání chlorofylu a kvůli vegetaci, každá rostlina, každý strom má jednotlivých barviv rozdílné množství a výsledné zbarvení je výsledek jakéhosi smíchání obsažených barev. Vznikají nám tam tak různé škály od žluté až po červenohnědou. My máme podzim moc rádi, protože je plný barev.

Podzim

Podzim je dobrý, máme ho rádi
Na podzim zalézají hadi

Na podzim sbíráme klesti
a všude padá listí

Když listí shrabeme,
kaštany najdeme

Uděláme z nich zvířátka,
koníky a prasátka

Na podzim pouštíme draky
a přibývají mraky

Podzim máme všichni rádi,
jsme v něm velcí kamarádi

Legrace a zábava,
vždycky dobrá nálada

Na podzim nejsou květy
- to jsou mé konečné větvy

(Tonda Tintěra)

28. října - Den vzniku ČSR

28. října se připomíná vznik samostatného ČSR. Prvním prezidentem byl Tomáš Garrigue Masaryk. Důležitým momentem v procesu osamostatnění byla generální stávka 14. října. Území tehdejšího nově vzniklého státu zahrnovalo Čechy, Moravu, České Slezsko, Slovensko a Podkarpatskou Rus. Slovensko a Podkarpatská Rus se připojily k Česku až po dvou dnech. V den státního svátku prezident uděluje státní vyznamenání ve Vladislavském sále na Pražském hradě. Po rozdělení ČSR na dva samostatné státy Slovensko přestalo tento svátek slavit.

FTIPNÁ STRÁNKA

